

Πιερ Ντελατρ

ΤΟ ΠΛΑΣΤΙΚΟ ΠΟΤΙΣΤΗΡΙ

Ο απεσταλμένος του Δαλαϊ - Λαμια στην Ουασιγκτον ρωτήθηκε πως ο Δαλαϊ - Λαμια εβλεπε την αμερικανική ξένη βοήθεια. Αυτός απάντησε : «Ο βασιλιάς μου βλέπει ένα πλαστικό ποτιστήρι στον κήπο του κόσμου». Λίγοι δημοσιογράφοι θα μπορούσαν να το εξηγήσουν αυτό, χωρίς την βοήθεια της ακολουθής ιστορίας.

Ένα ανοιξιάτικο πρωινό, ο Δαλαϊ - Λαμια μπήκε στον Διαμαντενίο κήπο με ένα πλαστικό ποτιστήρι, που του το είχε δώσει η γυναίκα του Αμερικανού πρεσβευτή στην Ινδία. Το ποτιστήρι ήταν πράσινο με ένα κιτρινο στομάχι.

Μετά το ποτισμα όλων των λουλουδιών, άφησε το ποτιστήρι σε μια γωνία του κήπου.

Την άλλη μέρα, ανακάλυψε ότι όλα τα λουλούδια είχαν μαραθεί.

Συμβουλευτήκε έναν φυτοκόμο, που όμως δεν μπορούσε να εξηγήσει πως είχε συμβεί αυτό.

Συμβουλευτήκε έναν φυσικό, που ήταν το ίδιο συγχυσμένος.

Συμβουλευτήκε έναν καλλιτέχνη και πήρε άμεσα τη σωστή απάντηση : «Υπάρχει ένα νεκρό χρώμα στη γωνία του μουςαμιά σας. Βγάλτε το και τα χρώματα θα ξαναζωντανέψουν».

Ο Δαλαϊ - Λαμια εδούλε το ποτιστήρι και, να! Τα πετάλα γεμίσαν με σιροπι, ενώ φρέσκος χυμός ανέβηκε στο μισχο και τα φύλλα, έως όπου τα λουλούδια ακόμα μια φορά προχωρούσαν προς τον ήλιο.

ΤΟ ΩΚΕΑΝΕΙΟ ΠΝΕΥΜΑ

Κάθε βράδυ ο Δαλαϊ - Λαμια στεκόταν για μια ώρα με το κεφάλι του πάνω σε μια ψαθα στη γωνία του δωματίου του, για να ρεουν οι ποταμοί προς τη θάλασσα.

Αυτή την ώρα μπορούσε να αισθανθεί το ωκεανείο πνεύμα ολόζωντανο από σκεφές που κινούνταν όπως ένα μεγάλο κοπαδι ψαριών και φρεσκούς φωτισμούς που φεγγόβολούσαν ανάμεσα στους σκοπελούς.

μετάφραση: Αντίοπη Σταθοπούλου

ΔΕΚΑ ΣΥΝΟΜΙΛΙΕΣ ΜΑΖΙ (αποσπάσμα)

Δεν είχε ανάγκη ο Μεγάλος Βομβός ν αλλάξει εκφραση στο πρόσωπο του, αφού μια απλή εκφραση μπορούσε να επιτρέπει σε κάθε διαθεση να ξεχυνεται απ αυτό. Σοβαρότητα και ευθυμία, λαμπρότητα και σκοτεινία, ψυχή και πνεύμα ήταν όλα ενωμένα στην πραότητα ενατενίσης του. Μπορούσε να χαμογελά χωρίς να κινεί τα χείλη του. Ακριβώς όταν σκεπτόσουν ότι τα μάτια ήταν γεμάτα από ευχαρίστηση, αντιλαμβάνοσούνα ποσο τελεία θλιμμένα ήταν κι όταν σκεφτόσουν ότι η μελαγχολία του ξεχειλίζει ποτε να τον κάνει να κλαφει διαισθανοσουν ότι καμία ιδιαίτερη συγκίνηση δεν αισθανάτανε, αλλά μόνο σε κοιτούσε με ηρεμία, καθαρά πνευματική περιέργεια, και ενώ είχες αυτή την αντίληψη καλά στο μυαλό ετσι ώστε ενιωθες προετοιμασμένος να του προμηθεύσεις μερικές ξεχωρες απαντήσεις σε οποιεσδήποτε ερωτήσεις θα μπορούσε, ίσως να σου κάνει, καταλαβαινες ξεκαθαρά ότι δεν θα μπορούσε δεδαία να είναι περιεργός αφού ήταν παντογνώστης και δεν ήμανε γιάυτον περιεργός. Αν μια τέτοια παντογνώσια τον έκανε υπερτατά αδιαφορο γ παθήσμενα απασχολημένο ήταν αδύνατο να πω.

Τελικά παρατούσες την προσπάθεια να αποκρυπτογραφήσεις την εκφραση του Με-